

Panglica de mătase

O doamnă distinsă făcea cumpărături într-un mare magazin. Ea a fost servită într-un mod atractiv și priceput de o vânzătoare tânără.

Marie era o fată modestă și plăcută. Prin felul amabil și simplu al atitudinii ei, ea se deosebea favorabil de celelalte vânzătoare. Fiecare dorea să fie servit de Marie Verleide. Înainte de toate, ochii ei care priveau prietenos erau cei care cucureau.

Așa făcuse și cu distinsa cumpărătoare. Doamna de Werven se întreținea cu tânăra fată cu o plăcere vizibilă. Marie servea atentă și spre deplină satisfacție. O oarecare dificultate o făcea procurarea unei panglici de mătase, despre care doamna a întrebat la sfârșit. A fost o căutare mai lungă, zadarnică. Marie i-a prezentat ceea ce oferea magazinul în legătură cu acest articol. În cele din urmă s-a găsit apoi și o panglică minunată, care i-a plăcut vizibil cumpărătoarei. Fără să întrebe de preț, ea a ales-o pe aceasta și a rugat-o pe domnișoara să împacheteze tot și să emită factura, în vreme ce ea avea să facă mai departe cumpărături într-un alt raion.

Panglica era într-adevăr minunată. În timp ce Marie era ocupată cu împachetatul, privirea ei era mereu atrasă de minunata strălucire și gânduri de tot felul o asaltau.

„Cât de splendid s-ar potrivi această panglică cu noua mea rochie! – De-aș ave-o! – Dacă aș lua-o, - cine m-ar putea bănuși? – Va fi dată drept pierdută și doamna de Werven are bani destui să-și cumpere altă panglică la fel de frumoasă.”

Marie se sperie de propriile ei gânduri. Niciodată mai înainte nu pusese mâna pe un lucru străin. A alungat gândul. Totuși, când privea iar și iar la splendida panglică, dorința de a o avea a devenit atât de puternică, încât n-a putut să-i reziste. Părea că o strălucire magică era așternută peste panglică. A întins mecanic mâna după ea și – a lăsat-o să dispară în buzunarul ei, fără să țină cont de eventualele consecințe. Apoi, în timp ce inima îi bătea violent, a strâns restul într-un pachet. Mult timp n-a fost liniștită. Doamna de Werven s-a întors curând cu câteva mărunțișuri, pe care dorea să le aibă împachetate împreună cu lucrurile cumpărate la Marie. Apoi, totul trebuia să fie dus împreună în locuința ei.

Tulburată, dar stăpânindu-se, Marie a promis că va purta de grijă pentru rezolvarea punctuală. Dar doamna de Werven n-a plecat imediat. Părea că are chef să se mai întrețină o vreme cu vânzătoarea, care îi plăcea așa de mult. S-a așezat și a rugat-o pe Marie să împacheteze lucrurile imediat, în prezența sa.

Așa că lui Marie nu i-a rămas nimic altceva de făcut, decât să deschidă pachetul din nou. Firește că lipsa panglicii scumpe de mătase a fost observată imediat. Marie a început s-o caute zeloș, cu uimire prefăcută.

„Oare unde putea să fi rămas panglica?” se bâlbâia ea. Doar tocmai pusese totul ordonat la un loc și apoi făcuse pachetul.

Era într-adevăr șocant.

Marie a căutat sub tejghea. Dar lucrul pierdut nu se găsea. Alte vânzătoare din magazin ajutau să caute, dar nici ele n-au găsit nimic. În cele din urmă a venit acolo însuși proprietarul magazinului. Cazul le părea tuturor inexplicabil.

Deodată, proprietarul magazinului s-a adresat doamnei de Werven cu rugămintea să vrea să aștepte o clipă, în timp ce îi cerea domnișoarei Verleide să-l urmeze. După câteva clipe a fost rugată politicos și doamna de Werven să vrea să vină în birou, deoarece se „găsise” panglica. Doamna o găsi pe tânăra vânzătoare scaldată în lacrimi. Ea pricepu imediat cum stăteau lucrurile. Problema a afectat-o foarte dureros. Ar fi vrut să plângă tare împreună cu sărmana fată. Panglica de mătase,

pierdută, zăcea acolo pe masă, puțin șifonată, iar vânzătoarea își acoperea fața cu ambele mâini. După ce doamna de Werven intrase, proprietarul a fost chemat. Marie era singură cu doamna de Werven. Frângându-și mâinile, o implora pe doamnă să-i ierte marea vină.

„Vă iert cu plăcere”, a spus doamna de Werven blând și în timp ce privirea ei se odihnea pe tânăra fată, ea a întrebat prietenos:

„De ce ați luat panglica?”

„Era așa de frumoasă – n-am putut să rezist ispitei – și – am putut s-o ascund așa de ușor”, a spus Marie printre hohote.

Ținea convulsiv mâna care se întinsese prietenos spre ea, tare, ca și când ar fi căutat mângâiere și protecție și acestea ar fi fost chiar la cea păgubită.

„Unde locuiește mama dumneavoastră?” a întrebat doamna de Werven.

„Nu mai am mamă. A murit pe când eram încă un copil. O, mama mea mi-a pus până la sfârșit pe inimă să rămân întotdeauna cinstită și să umblu pe căile lui Dumnezeu. Aceasta am uitat-o!”

Fata plângea amarnic.

„Credeți-mă, stimată doamnă, astăzi este prima dată când am sustras ceva!”

„Unde locuiește tatăl dumneavoastră?”

„Tatăl meu” – și atunci Marie și-a plecat ochii – „știu - că tatăl meu este - un bețiv. N-am putut să rămân la el și am acceptat acest post. Am învățat bine și am fost ajutată să găsesc acest loc bun. Acum am ratat totul, totul dintr-odată!”

Proprietarul s-a întors. Fața sa nu vestea nimic bun.

„Problema este pentru mine extrem de fatală, stimată doamnă”, a explicat el. „Mai ales că la început nici n-am vrut s-o iau pe fată. Dar arăta așa de nevinovată, avea maniere bune și mi se părea că este necoruptă. Astfel m-am lăsat convins.”

„Este pentru prima dată că s-a lăsat atrasă la un asemenea pas”, a spus doamna de Werven liniștitor.

„Întotdeauna există o «prima dată»”, a răspuns patronul, dar această prima dată este pentru afacerea mea de o importanță uriașă, stimată doamnă!”

„Nu voi vorbi cu nimeni despre ce s-a petrecut”, a spus doamna de Werven.

„Toți angajații știu despre aceasta. Atâtea guri nu pot fi prevăzute cu un lacăt. Cazul trebuie să fie tratat public. Cu siguranță că veți dori să fiți martoră.”

„În niciun caz. Dacă nu mai doriți să păstrați fata în magazinul dumneavoastră, o voi lua la mine.”

„Nu se poate, stimată doamnă. Problema trebuie să-și urmeze cursul. Întâi trebuie să rămână aici.”

Părea că în inima bărbatului nu exista nicio îndurare pentru vinovată. Tristă, doamna Werven a plecat acasă. La început nu putea să mai facă nimic altceva pentru tânăra fată, pe care o compătimea profund. Nici în zilele următoare nu i-a ieșit din minte Marie Verleide. Ea n-a uitat privirea plină de durere a ochilor ei.

După o vreme a vizitat din nou magazinul. Avea de făcut câteva cumpărături mici și voia să vadă de Marie. Dar n-a găsit-o pe tânăra fată. Nici cu patronul n-a putut să vorbească. Atunci, doamna de Werven s-a adresat uneia dintre vânzătoare și a obținut scurt și batjocoritor informația că Marie este la închisoare.

Sărmana fată! Câte nu va fi pățimit și încă mai avea de pățimit! Doamna hotărî să se ducă imediat la închisoare.

I s-a permis să vorbească cu Marie câteva clipe, deoarece deținuta tocmai era în atelier. Cusând zelos, ea ședea la o mașină de cusut și nu îndrăzni să privească în sus, până când doamna de Werven n-a stat chiar în fața ei.

„Marie, vin să vă vizitez.”

La sunetul glasului și la cuvintele prietenoase, fața palidă s-a colorat în roșu închis.

„Ce amabil din partea dumneavoastră!” a bâiguie Marie. Mai mult n-a reușit să rostească. Plânsul reprimat i-a sufocat glasul.

„Doriți să veniți ca sprijin în casa mea?” a întrebat doamna de Werven prietenos.

„Trebuie să-mi ispășesc timpul aici.”

„Cât timp mai durează?”

„Câteva săptămâni.”

„Aceasta este o pedeapsă dură”, a spus doamna de Werven, în timp ce, plină de compasiune, lua mâna deținutei în a ei, „și totuși nu mă îndoiesc că în toată treaba aceasta este ascunsă o binecuvântare a lui Dumnezeu pentru dumneavoastră.”

„Știu că este așa”, a răspuns Marie cu glas tremurat. A fost o șansă că am fost prinsă imediat. Aceasta este o învățătură pe care n-o voi mai uita toată viața.”

Ea n-a mai împiedicat lacrimile care picurau irezistibil pe lucrul de cusut, în poala ei.

Doamna de Werven era mișcată, dar a reușit să se stăpânească. Ea nu avea decât puține minute timp și voia să le folosească cât mai bine posibil.

„Fie ca Dumnezeul nostru credincios să vă sprijine și să vă ajute să suportați inevitabilul, copila mea”, a spus ea mângâietor „În ziua când veți fi liberă, sper să fiu aici. Chiar dacă voi fi împiedicată să vin, voi trimite pe cineva care vă va lua în primire în locul meu și vă va aduce la mine.”

Marie Verleide plângea în continuare încet. Dar acum erau lacrimi de recunoștință și bucurie, da, de cea mai profundă rușinare. De câtă dragoste putea să aibă parte în suferința ei amară, din vină proprie, și tocmai de la cea pe care o furase! Ea gemea dureros când se gândea la păcatul ei. Dar cât de îngrozitoare au fost consecințele păcatului! Și totuși, cu cât mai îngrozitor era păcatul însuși! Cu cât medita Marie mai mult la ce trebuie să fi fost păcatul în ochii Dumnezeului sfânt, cu atât mai mult câștigau regretul și autoacuzările profunde superioritatea în lăuntru ei. De îndată ce a fost singură și netulburată, a îngenunchat și și-a vărsat inima prea plină înaintea lui Dumnezeu, într-o mărturisire fără rezerve.

Doamna de Werven a părăsit închisoarea profund impresionată. Ea a trebuit să-și spună: Dacă ar fi trebuit să mă lipsesc atât de timpuriu de mama mea, ca Marie, dacă aș fi avut un asemenea tată și dacă aș fi fost în locul lui Marie, cine știe dacă aș fi făcut-o mai bine? M-am împotrivit eu la toate ispitele? Nu datorez eu numai harului lui Dumnezeu, că circumstanțele mele sunt altele? Și pe când aceste întrebări se iscau în ea, multe clipe ale vieții ei apăreau deslușit în fața ochiului minții ei și trebuia să recunoască ce multe lucruri erau pe drumul ei, care nu puteau rezista în fața ochiului sfânt al lui Dumnezeu. Pentru nobila doamnă nu exista nicio îndoială: Dumnezeu voia să vorbească și conștiinței ei prin această față sărmană și ea s-a plecat în smerenie înaintea lui Dumnezeu, mărturisindu-și greșelile și diferitele ratări, în vreme ce a putut totodată să mulțumească pentru minunata mântuire pe care o avea în Hristos. El, Loțtiitorul și Mijlocitorul ei, devenise pe lemnul crucii un blestem pentru păcat.

Săptămânile pe care Marie Verleide le avea de petrecut în închisoare se târau încet. În cele din urmă a venit ziua eliberării ei. Oare va veni? așa se întreba ea iar și iar în așteptare temătoare. Ce

ar fi trebuit să întreprindă acum, dacă acea doamnă mărinimoasă nu i-ar fi venit în ajutor cu oferta ei prietenoasă, încă înainte ca ea însăși să se fi gândit la aceasta, ce s-ar fi ales în continuare de ea?

În sala de așteptare nu era nimeni care s-o ia. Nici în curtea închisorii nu aștepta nimeni.

Ce să facă acum? Unde să rămână peste noapte? Încotro să se îndrepte? Nu se vor rușina toate cunoștințele cu ea? Ar mai avea cineva încredere în ea?

O șovăială temătoare a venit peste ea, dar n-a durat mult. Oare nu devenise Dumnezeu Tatăl ei în Hristos Isus? Și Cel pe care ea putea să-L cheme ca Tată și care îi luase tot chinul sufletesc și povara păcatelor cu mare îndurare, o va părăsi? El, care hrănește puii corbilor, care are o cămară și pentru vrăbii, nu va găsi El o cale pentru ea, pe care să poată să meargă piciorul ei? Umplută cu o nădejde nouă, ea pășea prin curtea închisorii, spre ieșire. Și iată, afară stătea doamna de Werven. Când a zărit-o pe tânăra fată, ea a venit repede spre ea. Lui Marie i se părea că se apropia de ea un înger. Așa că generoasa doamnă își ținuse totuși cuvântul.

Doamna de Werven a salutat-o pe Marie foarte cordial. Cum se schimbase biata fată între timp! Suferința își pusese deslușit amprenta pe trăsăturile ei.

Doamna de Werven a hotărât s-o ducă pe Marie la început într-un cu totul alt mediu. De aceea a luat-o imediat cu ea pe moșia ei și i-a încredințat pentru început grija pentru camera ei de rufărie.

Nimeni nu află nimic despre trecutul lui Marie. Nimeni nu a bănuțit, nici pe departe, că fata liniștită, retrasă, făcuse cunoștință cu închisoarea. Ea era un exemplu pentru toate celelalte slujnice și se arăta total vrednică de dragostea și de încrederea stăpânei ei. Doamna de Werven a binecuvântat curând ziua în care îi venise gândul s-o primească pe Marie Verleide în casa ei. Ea dobândise în ea ajutorul cel mai energic și mai de încredere, o colaboratoare, care se dovedea tot mai indispensabilă. Cu timpul, Marie a devenit confidenta stăpânei ei. Cu toate acestea, ea se simțea de multe ori apăsată de atâta dragoste și bunătate care i s-au arătat. Chiar dacă pe alții nu-i interesa trecutul, ea nu putea să scape de gândul la el. Dar amintirea avea consecințe binecuvântate. Ea o mâna mereu în apropierea Aceluia care era singurul ce o putea păzi de orice ispită și de orice capcană.

Totuși, și peste casa în care păreau să locuiască numai fericirea și bucuria, aveau să se adune cândva nori întunecoși, întunecoși în mod deosebit pentru Marie Verleide.

Stăpânul casei, care își avea afacerile în oraș, a venit într-o dimineață foarte îngrijorat acasă. El nu și găsea portofelul, care era plin cu hârtii valoroase. Când nu l-a găsit în camera sa, toată casa a fost cercetată – zadarnic! Era o descoperire dureroasă. Unde să fi rămas portofelul? Nimeni nu putea să-și explice aceasta. Toate slujnicele erau de încredere. Atunci cum era posibilă o asemenea dispariție? Oare în cele din urmă - - ?

A trecut o săptămână în nesiguranță chinuitoare. Pentru stăpâna casei, această perioadă părea să fie mai degrabă o lună. Cine să fi luat totuși portofelul?

Și Marie? Nimeni nu bănuia cât suferea ea lăuntric, cum aducea iar și iar rugămintea înaintea tronului harului, ca misterul să fie clarificat, ca Domnul să aducă lumină în întunericul acesta. Chiar dacă nu s-a rostit niciun cuvânt despre sustragere și nici în comportamentul și în privirile domnului și doamnei de Werven nu se citea nici cea mai mică suspiciune, bineînțeles că ea era nespuse de mult interesată ca totul să se clarifice.

Încrederea ei în Cel ce ascultă rugăciunea n-avea să fie dată de rușine. Într-o zi la prânz, aproximativ zece zile după cele întâmplare, stăpânul casei a venit acasă la un ceas neobișnuit, cu o înfățișare neobișnuit de senină și a anunțat: „Totul este în ordine. Portofelul a fost găsit.”

Acum toți au luat la cunoștință că domnul de Werven făcuse în ziua în cauză o vizită în casa unui prieten de afaceri. Acolo trebuie să fi rămas portofelul și apoi, neobservat, fusese pus împreună cu alte pachete de acte într-un raft puțin folosit, în care se descoperise astăzi. Aceasta a fost o zi de bucurie în casa de Werven. Cea mai fericită a fost Marie, care putea acum, în sfârșit, să-și verse

din nou inima în fața stăpânei iubite și să-i povestească ce mult suferise din cauza portofelului pierdut și cât de insistent stăruise la Dumnezeu pentru clarificare.

Doamna de Werven se bucura la fel de mult ca Marie pentru ascultarea rugăciunii. Era ca și când amândouă nu trebuiau decât să fie legate și mai cordial una de cealaltă prin această întâmplare. Doamna de Werven i-a mărturisit deschis devotatei Marie, că pentru o clipă s-a îndoit încă o dată de ea, dar că a reprimat gândul la fel de repede cum a venit și nici nu l-a mai lăsat să apară. Dar cu atât mai mare era acum bucuria s-o vadă pe iubita ei Marie deplin îndreptățită.

Trei ani trecuseră în liniște și pace. Atunci s-a întâmplat ceva care avea să aducă cu sine o mare schimbare pentru Marie Verleide.

Într-o zi, doamna de Werven a primit vizita unui bărbat tânăr, care o observa pe Marie de mai mult timp cu interes și prinsese o simpatie cordială pentru fata liniștită, modestă. Doamna de Werven pricepu imediat ce scop avea vizita și se bucura din inimă pentru tânăra fată. Într-adevăr, pentru ea era destul de greu gândul să trebuiască să se despartă de Marie, cu a cărei companie și ajutor devotat se obișnuise tare. Dar înțelegea că asemenea gânduri și sentimente, care proveneau numai din amor propriu, trebuiau să fie lăsate deoparte. Dacă Marie putea și voia să-i dea mâna acestui bărbat tânăr, care o dorea de soție, ea trebuia să se retragă.

Când doamna de Werven a informat-o pe Marie despre vizită și pețire, prima întrebare a lui Marie a fost, dacă tânărul știa oare ce lăsase ea în urmă. Era clar pentru ea, că el trebuia întâi să afle că ea fusese la închisoare. Dacă apoi încă o mai dorea de soție, atunci îl va urma cu plăcere. Tânărul nu era pentru Marie un om complet necunoscut. În ciuda timidității ei, devenise conștientă că el avea pentru ea ceva mai mult decât un interes obișnuit. Nu fusese neplăcut pentru ea, dar – se considera o nevrednică.

Cu toate că doamna de Werven nu considera necesar să răscolească din nou trecutul, Marie a insistat asupra dorinței ei.

Tânărul a primit cu o uimire neprefăcută informația doamnei de Werven. Firește că la așa ceva nu se gândise nici pe departe. Însă marea onestitate a lui Marie făcea asupra sa o impresie așa de profundă, încât, dacă mai era posibil, stima sa față de ea încă a crescut. El dorea acum mai mult decât înainte să aibă ca tovarășă de viață o asemenea fată. Pentru doamna de Werven era o bucurie să-l poată asigura pe tânăr, că nu va fi amăgit de Marie. Și nici nu l-a lăsat să se îndoiască de faptul că pentru ea este un mare sacrificiu s-o lase pe Marie să plece. Prietena noastră a plecat, cu încredere în Dumnezeu, sinceră pe drumul ei, alături de soțul ei, pe care îl iubea cordial și cu care era legată prin aceeași credință. Uneori a privit în urmă și a lăudat minunata dragoste și harul lui Dumnezeu, pe care le aflase atât de îmbelșugat pe cale și încă le mai afla zilnic din nou.

Titlul original: „Das seidene Band”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*